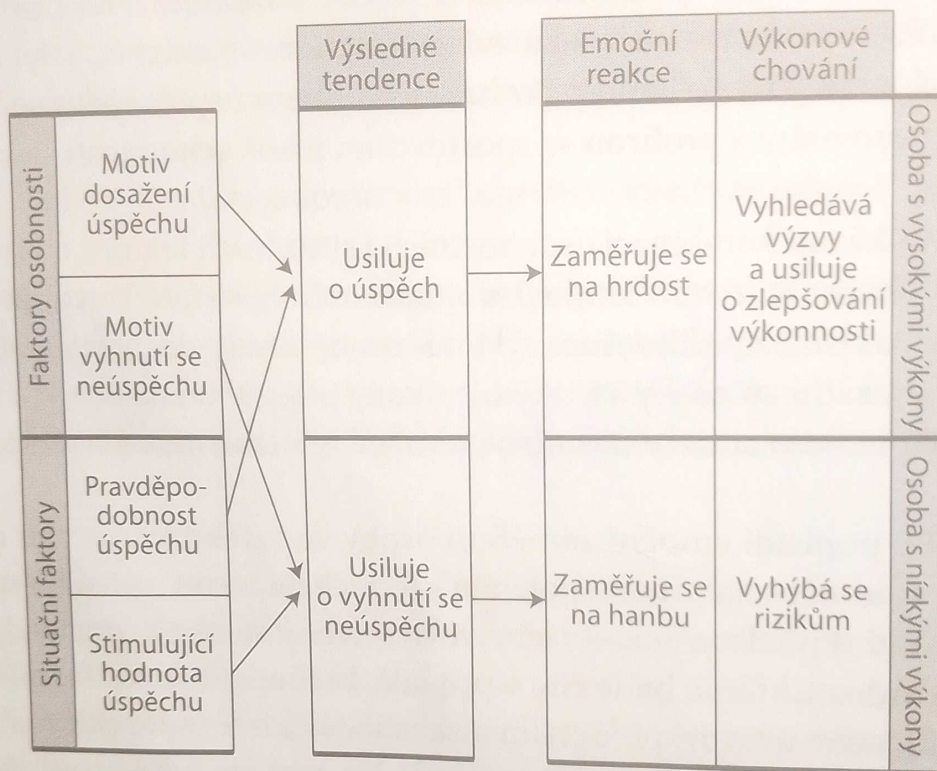

Naproti tomu sportovec s nízkou motivací k úspěšnému výkonu a vysokou motivací k vyhýbání se neúspěchu bude ve stejné situaci méně motivovaný postavit se stejně silnému soupeři, protože to bude považovat za vysoce rizikovou situaci s nebezpečím zahanbení v případě prohry. Tuto osobu bude daleko spíše motivovat situace, v níž má buď velkou pravděpodobnost úspěchu (slabší protivník), nebo mnohem menší pravděpodobnost úspěchu, s menší hanbou z prohry: nastoupí proti neporazitelnému soupeři, kde nikdo nečeká, že vyhraje. V důsledku toho má výkonové chování této osoby tendenci vyhýbat se rizikovým nebo obtížným situacím; tato osoba usiluje buď o snadná, nebo nemožná vítězství. Tyto interakce shrnuje obr. 3.1.

Obr. 3.1 Shrnutí teorie potřeby úspěchu

Teorie cíle snažení

Teorie cíle (Nicholls, 1984) je ve sportu přijímána mnohem více než teorie potřeby úspěchu. Tato teorie vychází z předpokladu dvou stálých zaměření osobnosti: **orientace na úkol** a **orientace na ego**.

Z pohledu lidí orientovaných na úkol bude úsilí, které vloží do úkolu, pravděpodobně odměněno úspěchem. Naproti tomu z pohledu lidí orientovaných na ego je úspěch spíše výsledkem přirozené schopnosti než úsilí. Sportovce těchto odlišných typů motivují poněkud odlišné hodnoty. Lidi orientované na úkol motivuje ke sportování častěji radost, kterou jim to přináší, a takto zaměření lidé dávají přednost úkolům, které jim umožňují zlepšovat se. Lidi orientované na ego motivuje ke sportování častěji příležitost poměřit se s druhými a předvést své mimořádné schopnosti. Tito lidé dávají přednost úkolům, kter...